

netop ikke dristet sig til at give de nævnte drastiske, absolutte regler i §§ 10 og 11. Disse bør derfor, efter denne egne tilståelse, helt udgå.

Endelig benægtes det (bm. sp. 273), at kommissionen i sin argumentation har anført erhvervsfriheden som et dogme, d. v. s. som en generel påstand uden bevis. Dette er også urigtigt. Man læse f. eks. blot kommissionens betænkning side 81, hvor det uden noget som helst bevis siges som et argument mod visse aftaler, at „de repræsenterer en væsentlig *indskrænkning i erhvervsfriheden*“ (tilmed udh. af kommissionen selv og gentaget i bemærkningerne til lovforslagets §§ 10 og 11).

Hvad endelig de enkeltheder angår, som ministeriet berører sp. 273 ff., skal jeg bemærke:

Til lovforslagets titel.

Der er ikke af ministeriet anført noget, der kan foranledige mig til at fravige min kritik, hvorved yderligere bemærkes, at den sprogligt korrekte udformning af forslagets titel formentlig måtte have været: Forslag til lov om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger.

Tillægger man det afgørende betydning „i daglig tale“ at have en kort og nogenlunde rammende lovtitel, opnås dette lettest ved til den af mig foreslåede titel at tilføje: „—monopolloven—“. Denne fremgangsmåde ville have et sidestykke i lov nr. 339 af 9. juni 1948 om „Oprettelse og Supplering af mindre Landbrug m. m. — Statshusmandsloven —“.

Til § 1.

Også her må jeg fastholde min kritik af en sådan formålsangivelse som „overflødig og uheldig“. I dansk ret har den — såvidt jeg kan se — kun et sidestykke i det i folketinget den 13. maj 1954 fremsatte „Forslag til lov om boligforholdene“, og den må naturligvis ikke forveksles med angivelser i loven af, hvad der skal forstås ved udtryk og begreber, som loven anvender; det er en sådan definition, der findes i den svenske lov. Engelsk lovteknik er så vidt forskellig fra vor, at slutninger derfra ikke kan anbefales.

Ministeriets bemærkninger, både om „urimelige fortjenester“ og om „effektivitet“, synes mig kun at bestyrke mine betænkning-

heder, idet man altså netop sigter på det, jeg har advaret imod.

Til § 2.

Det er ganske urigtigt, at min kritik her skulle bero på nogen „sammenblanding“; og begrundelsen for paragraffen bliver ikke bedre af at blive gentaget.

Jeg kan fremdeles ikke se, at *American Tobacco Co. et al.*-sagen fra 1946 (mit skrift I s. 36), kan friste til efterligning.

Til § 10.

Her drager ministeriet for alvor i leding uden dog i realiteten at kunne rokke ved det af mig fremførte. Lad mig nævne:

„Det er ikke rigtigt, at jeg „ikke går nærmere ind på“ trustkommissionens motive- ring; jeg har formentlig tilstrækkeligt karakteriseret disse udviklinger i mit skrift I s. 7 ff.“

Som sammesteds anført er det heller ikke uden videre rigtigt, at „såvel domstolene som priskontrolrådet i de senere år som hovedregel er gået imod eksklusivaf- taler o. lign.“ Selv i de — særligt grelle — tilfælde, hvor indsigelser er rejst, skærer man netop ikke alt over een bank, men træffer afgørelsen ud fra en konkret prøvelse, jfr. kommissionsbet. s. 124—25 (prisdirek- toratets redegørelse) og mit skrift I s. 66.

Hvad angår min fremstilling af *engelsk* ret, har ministeriet, bm. sp. 279, (naturligvis) ikke kunnet godtgøre, at jeg har „overset“ noget; der er *intet* generelt forbud; hvad „tanker“ angår, må man være yderst var- som, navnlig da England siden dengang har skiftet regering; og hverken ministeriet eller jeg kan spå, hvad der eventuelt ad åre måtte kunne komme.

Lige så lidt kan man med føje betegne det billede, jeg giver af *amerikansk* ret, som misvisende. Det interessante er jo her netop, at til trods for, at udgangspunktet er det stik modsatte af dansk rets, nemlig at kar- telaftaler principielt er ugyldige og for- budte, skrift I s. 34—35, og skønt det sidste også gælder monopolvirksomheders bestræ- belser for at begrænse erhvervsfriheden, s. 36, 38, er *alligevel* både prisdiskrimination og eksklusivaftaler i en række tilfælde god- kendt, og det udover, hvad forsl. § 10, stk. 2, legaliserer, s. 36—40.

Ministeriet henviser i denne forbindelse